

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 131 – novembre 2013

Feliços sí ens troba vetllant...

«Quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?». Aquesta frase és un repte que Jesús fa als cristians de tots els temps. De fet, tot l'evangeli és una crida a obrir-nos al Regne que Jesús ens ve a oferir, a prendre consciència de la seva presència enmig nostre. Una crida a estar desperts, atents, disposats a acollir el que rebem cada dia, a cada instant; disposats a viure i a compartir l'evangeli. Perquè la vinguda del Senyor no és un fet passat o que esperem en un futur, sinó que és una realitat constant en la nostra vida.

Com la vivim aquesta fe que Jesús desitja trobar en nosaltres? Què és per a mi la fe? Una actitud intel·lectual, l'adhesió a unes veritats? Una qüestió moral? Un anar fent?

En realitat la fe és una actitud existencial, és resposta, és reco-

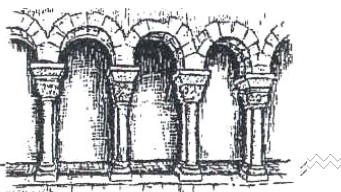
neixement, és admiració quan m'adono que Déu és i actua en mi, en els altres, en la creació. Això afecta tota la meva vida i té unes conseqüències reals, perquè la fe és activa, impregna tota la meva persona i la unifica. No tinc fe només quan prego, sinó que en tot moment, en tota circumstància, l'experiència de la fe actua sobre els meus criteris, les meves accions. Qui creu amb el cor té la llum, ha passat de la mort a la vida...

La nostra missió és fer créixer el projecte de Déu en la nostra vida amb l'immens agraïment de saber-nos instruments a les seves mans; i complir la nostra tasca amb responsabilitat, amb constància, amb joia i esperança. Jesús explicava això als deixebles amb una paràbola: «Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats que esperen quan torna-

rà el seu amo de la festa de nocces, per poder obrir la porta tant bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si

els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinalda» (Lc 12, 35-38). Feliços si ens troba així, al nostre lloc, com ell vol, allà on ell vol, fent-lo present a través de la nostra vida. Ell mateix serà la nostra recompensa.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

50 ANYS DE PROFESSIÓ MONÀSTICA DE GERTRUDIS NIN

Amb motiu dels 50 anys de professió monàstica, m'han demanat unes paraules per a aquest nostre full. Amb goig, senzillesa i confiança, doncs, comparteixo amb vosaltres, els qui formeu la nostra estimada comunitat cristiana, un petit resum de la meva vivència d'aquest aniversari.

50 anys de professió ha estat per a mi una oportunitat per fer memòria del passat, amb un profund agraïment a Déu. Perquè en una ocasió així només hi ha una cosa a celebrar: **l'Amor gratuït de Déu**. Això ho és tot! Ha suposat un moment propici per reconèixer la presència de Déu al llarg de tants anys i de tants esdeveniments, viscuts des de la joia i també en el sofriment; en els quals sempre, sempre, m'he sentit sostinguda pel seu Amor.

Després, l'agraïment a la comunitat, en la qual m'he sentit acollida i estimada en tot moment, i que m'ha ajudat a créixer i a madurar. Després del Senyor, la comunitat, per a mi, ha estat, i és, el do més gran. Gràcies al do de cadascuna, es crea entre nosaltres aquella força que ens empeny a avançar cap a allò que és definitiu, cap a la meta, el Crist. Juntes anem escrivint la nostra història personal i comunitària, que no és altra que la de Déu amb nosaltres.

Finalment, per part meva, només el desig renovat de fer de tota la meva existència una resposta d'amor a l'Amor rebut.

Aquests són, molt resumits, els meus sentiments en ocasió d'aquest aniversari. Ara voldria aprofitar el present –que és el que fins a l'abast– i viure amb una gran confiança de cara al futur que no puc preveure, però que serà camí de plenitud.

El meu agraïment es fa extensiu a tots vosaltres, la nostra i meva estimada comunitat cristiana. Cadascú, a la seva manera, sou una part important de la meva vida.

GERTRUDIS NIN I BARBANY

RELLEU DE LES GERMANES A PUIGGRACIÓS

La nostra comunitat ha hagut de dedicar-se a un llarg discerniment: continuàvem, o no, la nostra presència al santuari de Puiggraciós? El 8 de setembre proppassat s'esqueia el 40è. aniversari de la nostra arribada allà. Durant aquest període, tant les germanes que hi eren com les d'aquí, hem crescut en anys. Podríem continuar-hi un servei digne i eficaç? Val a dir, que les germanes Rosa, M. Teresa Batallé i Griselda hi han prestat un servei eficient, ple d'amor. Tota la gent d'aquelles contrades ho han valorat i els estan donant mostres sinceres d'agraïment i d'estimació.

Ens preguntàvem: què ens hi diu el Senyor? Reconeixíem que, humanament, el sí no ens estalviaria dificultats; però, des de la pobresa reconeguda i des de la fe i la confiança en Déu, vam dir sí: Puiggraciós ha de continuar!

A les germanes nomenades per la mare abadessa, M. Teresa Solà, M. Assumpta i M. Lurdes, aquesta designació ens va agafar de sorpresa. Però ja som a Puiggraciós. Per sort, la Rosa hi continua de moment. Confessem que l'acceptació ens comporta renúncia: els llargs anys que portàvem a Sant Pere han creat en nosaltres lligams indestructibles, però la nostra forta vivència és que obeïm una crida, i això ens dóna molta pau. La nostra missió: l'adoració a Déu, la lloança, la intercessió, l'acolliment.

Puiggraciós ofereix una panoràmica excepcional: la natura amb els esclats de llum, i de verdor; el silenci i la quietud exteriors que a hores són absoluts... Els cingles de Bertí, majestuosos; les masies del voltant donen escalf a la solitud. A la vall extensa, bonica, els pobles i comarques del Vallès Oriental. I, sobretot, el santuari amb la imatge de Maria que el presideix.

No cal dir que el paisatge humà presenta també una gran varietat: joves i vells, famílies senceres amb els seus infants: tots vénen a visitar la Mare de Déu i la invoquen; molts vénen amb la seva ofrena: esplai per al cor, agraït o atribolat, petició. La presència de Maria també a nosaltres ens infon coratge i serenor. Sant Pere i Puiggraciós –monges i laics com a única comunitat– vivim una forta comunió en el Crist, que ens vincula estretament en el seu amor. Preguem els uns pels altres!

MARIA-LURDES SOLÉ

Maria Dolors Amat i Codina

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer a través del Butlletí, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a Maria Dolors Amat i Codina.

Dades biogràfiques

Nascuda a Barcelona pocs dies abans de iniciar-se la guerra civil, exactament el 9 de juliol de 1936. Sóc la gran de tres germans. Des de molt menuda ja vaig captar les privacions i sofriments dels meus pares en aquells tres anys de trista memòria. La infantesa es va desenvolupar en la postguerra. Ha restat clar per sempre què significa una dictadura. Però la vida senzilla i austera, el treball i l'esforç que feien els nostres pares per educar-nos i tenir cura de la salut física, moral i espiritual, m'ha acompanyat en tot moment. Juguines no en teníem gaires, però a casa meva ens ajuntàvem un bon grup d'amics, ens inventàvem jocs i vam ser molt feliços. Gran part dels meus jocs tenien per objecte construir, fer de mestra; en definitiva, jugar treballant, posar pau, conciliar... Aquests valors van arrelar tant a fons que han estat presents en totes les etapes de la vida.

El desig d'ajudar i servir van créixer en l'adolescència i joventut a l'entorn de la parròquia i el moviment de les noies d'Acció Catòlica. En aquests àmbits va sorgir el desig de preparar-me de cara al lloc social i cultural que ens correspondria a les dones en un futur.

Pocs anys després, el 1959 ens vam casar amb en Josep Maria i com a continuïtat dels nostres compromisos eclesials i socials vam entrar als Equips de matrimonis de la Mare de Déu. No hem tingut fills. Animada pel meu marit, vaig cursar el batxillerat i llicència en Filosofia i Lletres, secció pedagogia, especialista en orientació escolar. El desig d'estudiar i formar-me que la postguerra m'havia negat, ara es feia realitat. He treballat intensament en l'àmbit escolar i familiar, primer al Camp de la Bota i a la Mina. A partir de 1974 a Menorca, i pocs anys després a Santa Coloma de Gramenet amb les germanes dominiques de l'anunciata. Actualment és una fundació on encara col·laboro. Es un goig poder estar en contacte i acompanyar els infants, joves, pares, mares i mestres davant les necessitats actuals.

Des de quan participeu de la Litúrgia o coneixeu Sant Pere de les Puel·les?

Tenia 18 anys. El grup de noies assistíem a cercles d'estudis a la parròquia. Eren moments en què la litúrgia s'anava fent més entenedora. Aquelles trobades setmanals, juntament amb els cursets de militants animats pels nostres consilia-

ris, ens van ajudar a comprendre els significats i la fondària dels sagraments, l'eucaristia, les celebracions i les pregàries. Ens introduïren a conèixer la vida monàstica. En el monestir de Sant Pere de les Puel·les vam viure les primeres experiències. Alguns diumenges participàvem en la pregària de vespres. Des d'aleshores vaig sentir una especial atracció per les pregàries litúrgiques i comunitàries.

Que és per a vostè Sant Pere de les Puel·les?

És la casa de Déu, de les germanes i germans laics, i la meva. Al llarg dels anys ha anat significant la meva família espiritual, cada vegada més intensa i arrelada. Repassant la història personal descobreixo, com en tota vida humana, clars i foscos. Alegries, el goig de projectes aconseguits, al costat de pèrdues, frustracions i tristeses. Això em mena a descobrir el caos interior i, a la vegada a sentir-me molt estimada per Déu. A Sant Pere he anat descobrint vivencialment el Misteri Pasqual, és a dir, que ens anem acostant a la vida per sempre enmig de passió, mort i resurrecció. Participant en tot el cicle litúrgic, la Paraula de Déu i l'eucaristia se'm posen al davant com fets actuals, experiències vives i fundants. Cada dia que passa, la taula eucarística i la taula de la vida es troben més unides, i l'esperit d'acollir i servir als germans es torna més intens i compromès.

A Sant Pere m'he sentit compresa, acollida i estimada, especialment en les dificultats que en moments m'han colpit.

Germanes monges i tota la comunitat cristiana, que seguiu per molts anys essent aquesta llum que apunta en la fosca i ens condueix a Jesús que és el camí, la veritat i la vida. El vostre testimoniatge ens el fa present.

CARME VILLARROYA

Des de l'ACAT

acat

VISITA A LA LLAR ÀNGEL GUIMERÀ

El passat 11 de juliol, una representació de l'ACAT va visitar la Llar Àngel Guimerà, projecte per a la reinserció d'expresos, situat a Martorell (Baix Llobregat). Ens van acompanyar en Joan Rosa i el mossèn Fabró, amics de l'ACAT i pioners del projecte.

La Llar Àngel Guimerà és en una casa amb llits per a sis persones. Ofereix a expresos que acaben de complir condemna al centre penitenciari de Brians l'oportunitat d'establir-se temporalment mentre donen els primers passos per readaptar-se a la vida en llibertat.

El projecte els facilita un espai acollidor on viure i menjar per poder subsistir i són els encarregats d'autogestionar-se: fan la neteja de la casa, cuinen els seus àpats, etc.

Un cop a la setmana se celebra un sopar amb col·laboradors de la Llar – entre ells el mossèn Fabró i Joan Rosa– per discutir qüestions de convivència i intercanviar diferents punts de vista.

En principi, el temps d'estada màxim és de tres mesos, encara que no sempre es compleix. En algunes ocasions, els hostes poden passar-hi més temps si la situació concreta ho requereix. Per tant, existeix una certa flexibilitat que es basa en la situació personal de l'interessat.

La visita va ser molt enriquidora i ens va servir per conèixer i valorar l'esforç invertit en aquest projecte. Més de trenta persones havien passat per l'habitatge en els dos anys de vida de la Llar Àngel Guimerà i l'índex de reincidència dels que hi havia passat era gairebé inexistent.

JOSEP BABOT,
soci i col·laborador de l'ACAT

Seguint aquesta línia,
l'ACAT prepara un acte per al dia 21 de novembre
a la SALA CLARET, Llíria 5, a les 19.15h
en el qual Mn. Josep M. Fabró presentarà el tema

LA PRESÓ: CAL? PER A QUI? S'ACABA LA CONDEMNÀ, I ARA QUÈ?

Tots hi sou convidats

Des d'Assís

ASSÍS I LA CRISI

En la nostra associació, vivim l'actual situació econòmica amb una doble tensió: les persones que no tenen llar no deixa de créixer i els ingressos provinents d'institucions i de l'administració minven.

Assís ha crescut en persones ateses, aproximadament un 40%. Això suposa un augment en les despeses que es fan en aliments, roba, consums, recursos humans i, sobretot, en l'habitatge (pisos que hem anat obrint). Actualment tenim trenta persones allotjades, les quals, degut a la precarietat de la seva situació, no poden pagar el cost del lloguer i Assís se'n ha de fer càrrec.

Paradoxalment, i pel fet de pertànyer a la Fundació Mambré i degut al nombrós estoc de pisos desocupats que hi ha a Barcelona, ens arriben oferiments de pisos de lloguer en condicions de preu molt favorables.

Per mantenir l'equilibri de la nostra economia ens caldria reduir despeses, (les destinades a l'habitatge són les més elevades); però, per protegir la dignitat i l'autonomia de les persones que accedeixen a algun d'aquests pisos, ens resistim a fer-ho.

Per això fem una crida per aconseguir més mitjans econòmics que ens permetin seguir donant continuïtat a tot el desplegament de serveis que actualment tenim. Amb aquesta finalitat, recentment s'ha creat un equip de recerca de recursos format per voluntaris molt actius i competents dedicats a aconseguir aliments, roba i ajudes econòmiques.

Entre alguns membres de la comunitat cristiana ens animem a “apadrinar” el cost d'algun lloguer mitjançant una aportació puntual o mensual per petita que sigui? Parlem-ne!

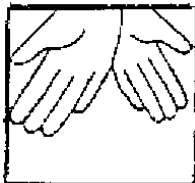
JOSEFINA BASSETS

El dia **23 de novembre**

Assís farà una **JORNADA DE PORTES OBERTES**
per mostrar els nous locals i donar a conèixer
els diferents serveis que si fan.

Ens agradarà molt rebre la vostra visita
i dels amics o coneguts que vulgueu convidar
a visitar el Centre,
al carrer Isaac Albéniz , 14

***Déu és Algú,
del qual puc seguir-ne el rastre dintre meu***

Déu és Algú a qui trobo i rebo en la meva vida,
com un regal sorprenent.

Algú que s'ha quedat en mi, després de deixar
petjades en la creació d'infinits éssers
que no saben que existeixen gràcies a Ell.

Algú que ha deixat la seva empremta,
enriquant-me amb la seva presència,
escoltant els meus sentiments.

Tan a la vora que fa feredat,
però tan lluny que provoca nostàlgia en el meu ésser.

Déu és capaç de dir-me les coses, sense haver de parlar massa,
interpretant els meus gestos, entenent els meus detalls,
fent-me de Pare i de Mare.

Per això m'estima tal com sóc, perquè m'ha creat,
exigint-me de créixer, valorant el meu pas feixuc,
i esperant-me sempre, quan torno a casa seva massa tard.

Déu és Algú que no es cansa mai de mi,
sempre disposat a acceptar els meus dies de bona o mala lluna,
sense cansar-se de mi, perquè sap que un dia serè un altre.

Déu és Algú capaç de fer-me penetrar dintre meu,
de veurem per dintre i de complaure's en allò que sóc,
ajudant que els meus somnis siguin els seus; i els seus, els meus.

Déu és Algú que sap *llegir* en mi tot allò que vull ser
però que no arribo a ser.

Senyor Jesús, dóna'm un cor vigilant.
Que cap pensament irreflexiu no m'aparti de tu.
Dóna'm un enteniment que et conegui,
un zel que et cerqui, una saviesa que et trobi,
una vida que et plagui,
un esperit que no es cansi de seguir-te,
una constància que es recolzi confiadament en tu.

Síntesi de dues pregàries de sant Tomàs i sant Anselm